

РЕШЕНИЕ

№ 8102

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 06.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9730** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от Н. Т. Н., срещу Решение № 13/04.07.2023г., издадено от секретар на [община], в частта по т.3, с която е отказан достъп до обществена информация.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно издадено, в нарушение на материалноправните разпоредби. Иска се отмяна на решението в оспорваната част и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендират се разноски, за доказването на които е представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – секретар на [община], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, прие за установено следното:

Със заявление вх.№ 9400-1706/22.06.2023г., оспорващата страна е поискала достъп до обществена информация, обективирана в три точки.

С оспореното решение, ответникът е предоставил исканата информация по т.1 и 2 от

заявлението, а по т.3 отказал предоставяне с мотиви, че информацията съдържа лични данни на трети лица.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок преклузивен срок, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият състав приема, че оспореният отказ по т.3 е издаден от компетентен орган, при спазване на предвидената от закона форма, предвидена с разпоредбата на чл.28, ал.2, - изискваща писмено уведомяване заявителя за взетото решение, чл.38 и чл.39, определящи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация като около тези въпроси няма спор между страните.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Постановеният административен акт, в частта с която е отказан достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗДОИ.

В чл.2, ал.1 ЗДОИ, законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с общественния живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. Второто условие за предоставяне на достъп до обществена информация е въведено с изискването по чл.4, ал.1 от ЗДОИ, в който е посочено, че законът се прилага, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация. В конкретния случай такъв друг ред се съдържа в АПК, в който урежда правото на достъп до информация в административното производство като основен принцип на кодекса (чл.12, ал.2). Следва да се посочи, че това е един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация. ЗДОИ е един от правно регламентирани способности за упражняване на конституционното право на информация. Възможността за изпълнение на този ред се определя от качеството на страна в административното производство и връзката на исканата информация с конкретното производство

Не се спори също така, че ответникът се явява „задължен субект“ по смисъла на чл.3, ал.1, пр.3 от ЗДОИ като орган на изпълнителната власт в общината. За него е регламентирано задължение при поискване да предостави информация, която е създадена в кръга на неговата компетентност и е налична. По силата на чл. 38 от ЗДОИ административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правните и фактически основания за това, при спазена процедура по глава Трета от закона /чл. 24 и сл./. Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл. 146, т. 2 от АПК. В оспорваното решение като правно основание е посочен единствено съдържанието на лични данни. Действително защитата на личните данни е основен принцип при предоставяне на достъп до обществена информация, но при определени предпоставки. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.4 от ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни. Според § 1, т.2 от ЗДОИ /към датата на постановяване на оспореното писмо/ "лични данни" са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, свързани с неговата физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна или социална идентичност. След като поисканите заповеди съдържат лични данни на трети лица, органът е следвало да съобрази изискването на чл.31, ал.2 от ЗДОИ – да поиска изричното писмено съгласие на третите лица за предоставяне на исканата обществена информация и само в случай на несъгласие от тяхна страна – да приложи разпоредбата на чл.31, ал.4 от ЗДОИ, като заличи всички данни, отнасящи се до лицата, които биха могли да ги идентифицират. В случая не се твърди, а и не са ангажирани доказателства от задължения субект, че е поискал писменото съгласие на тези лица, но е получил несъгласие от тяхна страна, поради което е пристъпил към заличаване на личните им данни. Това налага отмяна на оспорения отказ и връщане на преписката на административния орган, който отново да разгледа искането в тази част и мотивира предоставянето на информация в ограничен обем или я предостави изцяло при наличие на доказателства за спазена процедура по чл.31, ал.2 и ал.4 от ЗДОИ.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и доказана по своето правно основание и следва да бъде уважена, а оспореното решение отменено, като издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146 т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи ново произнасяне по заявлението, като следва да бъде спазен срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски в размер на 1010 лв., от които сумата от 1000лв. адвокатско възнаграждение и 10лв. държавна такса, своевременно поискани до приключване на устните състезания и доказани със списък по чл.80 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл.146, т.4 и чл.173, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 13/04.07.2023г., издадено от секретар на [община] в частта по т.3, с която е отказан достъп до обществена информация.

ВРЪЩА делото като преписката на [община] за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона, В 14-дневен срок от постановяването му..

ОСЪЖДА [община] да заплати на Н. Т. Н., сумата от 1010 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: